

Prelāta vēstule (septembris 2010)

Daudzie septembra mēneša liturģiskie svētki kalpo par vadmotīvu Opus Dei prelāta vēstulei, ar kuru viņš vēršas pie prelatūras ticīgajiem.

26.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Kā katru gadu, šā mēneša vidū mēs svinam Svētā Krusta pagodināšanas svētkus. Tas mudina mūs pateicības pilniem kontemplēt brīnumu, ka

Dievs tā mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas uz Viņu tic, nepazūd, bet iegūst mūžīgo dzīvību . [1]

Lai izglābtu mūs, Dieva Vārds kļuva cilvēks, kļuva par kalpu būdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. [2] Tāpēc, „kad mēs paceļam acis uz Krustāsisto, mēs pielūdzam To, kurš nāca, lai uzņemtu uz sevis pasaules grēkus un dāvātu mums mūžīgo dzīvi. Baznīca aicina mūs ar lepnumu pacelt šo godpilno Krustu, lai pasaule varētu redzēt, cik tālu sniedzas Krustānistā mīlestība uz cilvēkiem, uz katru cilvēku. Baznīca aicina mūs pateikties Dievam, jo no koka, kas nesa nāvi, ir radusies jauna dzīvība.” [3]

Dieva bērniem prelatūrā Opus Dei šie svētki ir ar īpašu nozīmi, kopš Kungs mūsu Tēvam dāvāja inspirāciju dziļāk izprast, ka mēs esam aicināti pacelt Kristus Krustu

visu cildeno cilvēcisko darbību
virsotnēs. „**Devīze, ko sv. Pāvils
deva efeziešiem bija: *Instaurare
omnia in Christo*; visu, kas debesīs
un kas virs zemes, atjaunot Kristū
(Ef 1, 10). Piepildīt visu pasauli ar
Jēzus garu, Kristu novietot visu
lietu centrā. *Si exaltatus fuero a
terra, omnia traham ad meipsum* .
Un kad es tikšu no šīs zemes
pacelts, es visus vilkšu pie sevis (Jņ
12, 32). Ar savu cilvēktapšanu un
darba dzīvi Nācāretē, ar savu
sludināšanu un brīnumiem Jūdejā
un Galilejā, ar savu nāvi pie
Krusta, ar savu Augšāmcelšanos
Kristus ir Visuma centrs,
Pirmdzimtais un visa radītā Kungs.**
“ [4] Un lai mēs varētu līdzdarboties
visu dvēseļu Atpestīšanā, Kungs
mums ir devis arī mūsu profesionālo
darbu, kas mums ar Viņa žēlastību ir
jāveic ar cilvēcisko pilnību,
kalpošanas garā un ar taisnīgu
nodomu – tā mēs pārvērtīsim to
lūgšanā.

No Kristus upura izplūst visas
žēlastības, ko Dievs piešķir
cilvēkiem. Tādējādi, ja mēs ar sirdi
un ar saviem darbiem neesam
vienoti ar Svēto Krustu, mums nevar
būt pārdabiskā dzīve un mēs
nevaram būt līdzdalīgi Kristus
atpestīšanas misijā. Mēs ar to esam
vienoti, pirmkārt, kad mēs, cik vien
labi iespējams, svinam Svēto Misi vai
piedalāmies tajā, kur mēs
sakramentālā, bet reālā veidā esam
klāt dievišķajā Kalvārijas Upurī, kas
mūs mudina ar prieku pieņemt
neveiksmes un ciešanas mūsu
šīs zemes ceļā; vēl vairāk – aktīvi
meklēt brīvprātīgu uzupurēšanos un
grēku nožēlošanu ikkatras dienas
mazajās lietās. „Kāds prieks, ja ir
Krusts!”, izsaucās Baznīcas Tēvs,
„Kam ir Krusts, tam ir bagātība.” [5]
Taču būtu liela kļūda sajaukt Krustu
ar bēdām, ar padošanos, ar drūmu
ainu, jo patiesībā tas ir gluži pretēji:
tas mūs velk un ved uz laimi, kas ir
Kristū, Krustā sistajā Kristū. [6]

Par uzupurēšanos Svētais
Hosemarija zināja ļoti daudz, jo jau
agri Kungs iemājoja viņa dvēselē, lai
sagatavotu viņu tai misijai, kuru
gribēja viņam uzticēt – Opus Dei
dibināšanai. Dažādos sāpīgos
mirkļus viņš vienmēr pieņēma ar
pateicību, kaut arī dažreiz viņš tos
nesaprata. Svētā Gara pamudināts
drīz viņš visā tās dziļumā atklāja
patiesību, ka Krusts apustuliskajā
misijā dod un vienmēr dos
pārdabiskā spēka garantiju.

**„Tieši šī ciešanu pārdabiskās
nozīmes pieņemšana ir vislielākais
ieguvums. Mirdams pie Krusta,
Kristus uzvarēja nāvi, Dievs no
nāves rada dzīvību. Dieva bērna
izturēšanās ir nevis padošanās
tragiskam liktenim, bet gan tāda
cilvēka prieks, kas ir pārliecināts
par uzvaru. Uzvarošās Kristus
Mīlestības vārdā mums,
kristiešiem, ar saviem vārdiem un
saviem darbiem it visur pasaulē**

jāsēj miers un prieks. Mums ir jācīnās – miera cīņa – pret ļaunumu, pret netaisnību, pret grēku, un šādā veidā jāsludina, ka cilvēku pašreizējais stāvoklis nav galīgais, ka Dieva Mīlestība, kas izpaužas Kristus Sirdī, ir arī visu cilvēku godpilna garīgā triumfa ķīla. “ [7]

Krusta iepriecinošais auglīgums no jauna izpaužas šā mēneša 15.datumā, kad liturģija piemin Mariju - Sāpju Māti. Baznīca mūs aicina kontemplēt Mariju līdzas viņas Dēlam, kurš Mīlestības dēļ pienaglots pie Krusta koka, mirst par mūsu grēkiem. Dievišķā Apredzība bija paredzējusi viņas klātbūtni uz Golgātas šajā stundā, arī tāpēc, lai rūpes par cilvēkiem uzticētu Savai Mātei: *Sieviet, lūk, tavs dēls!* [8] , Viņš viņai saka. Un viņa, vislielāko sāpju brīdī, mūs patiešām pieņem, jo arī viņa dzird: *Lūk, tava Māte!* [9] , kad Kungs uzrunā Jāni. Brīdī, kad Jēzus

mira, mēs tikām dzemdīnāti dzīvei
žēlastībā, jaunai dzīvei vienotībā ar
Dievu, ar aktīvu Dievmātes
līdzdalību.

Daudzi svētie, tāpat kā vairāki
garīgie rakstnieki, ir uzsvēruši, ka, ja
Dievmātei Betlēmē pie Kristus
dzimšanas tika aiztaupītas fiziskās
sāpes, tad tas tā nebija mūsu garīgās
dzimšanas brīdī. „Marijas kā
universa mātes stāvoklis, ‘sieviete’
Kānā kāzās un Kalvārijā atgādina
Ievu, „visu dzīvo māti” (Rad 3, 20).
Tomēr Ieva bija līdzdalīga tajā, ka
pasaulē ienāca grēks, bet jaunā Ieva,
Marija, ir līdzdalīga glābjošajā
atpestīšanas notikumā (...).

„Nemot vērā šo misiju,” skaidro
Pāvests Jānis Pāvils II, „no Mātes tiek
prasīts ļoti sāpīgs upuris – pieņemt
viņas vienīgā Dēla nāvi (...). Viņas ‘jā’
šim plānam tāpat ir Kristus upura
akceptēšana, ko viņa cildeni pieņem,
pakļaujoties Dieva gribai. Pat, ja jau

no sākuma Dieva nodoms bija, ka Marijas mātes stāvoklim jāizplešas pār visu cilvēci, tad tikai uz Kalvārijas sakarā ar Kristus upuri tas parādās savā universālajā dimensijā.” [10]

Manas meitas un mani dēli, mūsu darbs ar dvēselēm nesīs bagātīgus augļus, ja mēs mierīgi un arī laimīgi būsīm ļoti cieši vienoti ar Jēzu pie Krusta, ļoti tuvu līdzas Sāpju Mātei. „**Atpestīšana, kas tika paveikta, kad Jēzus mira Krusta kaunā un godā, kas jūdiem ir apgrēcība, bet grieķiem neprātība (1 Kor 1, 23), saskaņā ar Dieva gribu ilgs tik ilgi, līdz pienāks Kunga stunda. Nav iespējams dzīvot saskaņā ar Jēzus Kristus Sirdi un nejusties sūtītam, kā Viņš bija sūtīts, *peccatores salvos facere* (1 Tim 1, 15), lai izglābtu visus grēciniekus, un neesot pārliecinātam, ka arī mums pašiem katru dienu arvien vairāk un vairāk jāuzticas Dieva**

**žēlsirdībai. Tas modina mūsos
kaislīgu vēlēšanos justies kā
līdzatpestītājiem līdz ar Kristu un
līdz ar Viņu glābt visas dvēseles, jo
mēs vēlamies būt *ipse Christus* ,
par pašu Kristu, *kas sevi nodeva,*
lai būtu izpirkšanas maksa par
visiem (1 Tim 2, 6). [11]**

Tas ir ceļš, kuram sekoja Jēzus
mācekļi kopš pašiem kristietības
pirmsākumiem. Balstoties uz Krusta
stiprumu, viņi Kristus vēsti darīja
zināmu ļaudīm, ar kuriem viņi tikās
un kuri bieži vien bija ļoti tālu no
Dieva. Tādā veidā, ar Dieva žēlastību
un pirmo sekotāju neatlaidību, tika
izdarīts pagānu pasaules pievēršanas
brīnums.

21.datumā mēs pieminēsim svēto
Mateju, vienu no pirmajiem
Divpadsmi. Saskaņā ar Tradīciju pēc
tam, kad viņš bija uzrakstījis
Evaņģēliju, kas nes viņa vārdu, viņš
izcieta mocības Persijā. Viņš pats

tieši bija piedzīvojis Pestītāja alkas pēc dvēselēm, jo Viņš viņu tika aicinājis sekot, kaut gan viņš bija muitnieks, bet tas bija apstāklis, kas lielākai daļai izraēliešu bija vispārzināma grēcinieka sinonīms. „Uz šā fona”, saka Benedikts XVI, „pirmais, kas krīt acīs ir fakts, ka Jēzus neizslēdz nevienu no savu draugu pulka. Gluži pretēji, tieši tad, kad Viņš sēdēja pie galda Mateja-Levi mājā, tiem, kuri bija sašutuši par to, ka Viņš sēž kopā ar necienīgiem ļaudīm, Viņš kā atbildi izsacīja šo svarīgo skaidrojumu: ‘Veseliem ārsts nav nepieciešams, bet gan slimiem, jo es neesmu nācis aicināt taisnīgos, bet gan grēciniekus’ (Mk 2, 17). Evaņģēlija Labā Vēsts jau tieši ir tajā, ka Dievs dāvā savu žēlastību grēciniekiem!” [12]

Kristus piemērs vienmēr būs stimulš visu Viņa mācekļu apustuliskajai dedzībai. Arī mēs atrodamies tādas sabiedrības lokā, kurā diemžēl – un

es to saku, netaisot no tā tragēdiju, –
daudzi cilvēki neko nezina par
Dievu. Citi staigā pa šo zemi tā, it kā
negribētu par Viņu neko zināt, tālu
prom no Viņa baušļiem un mācības.
Mums jāvērsas pie visiem, lai vestu
viņus tuvāk Kungam. Es atceros to
prieku, ar kādu mūsu Dibinātājs
uzņēma Vatikāna II koncila mācības,
uzskatot, ka „ **Baznīca ar jaunu
intensitāti izteikusi rūpes par to,
lai nestu Patiesību tiem, kas ir
šķirti no vienīgā ceļa, Jēzus ceļa, jo
– viņš rakstīja - man nav citas
vēlēšanās kā šī viena – lai visa
cilvēce tiktu izglābta.** ” [13] Mēs
patiešām varam apliecināt, ka
pašreizējos apstākļos apustulāta *ad
fidem* – ko tā mīlēja svētais
Hosemarija – robežas ir ārkārtīgi
paplašinājušās.

Saskarsmē ar mūsu darbabiedriem
neļausimies, lai mūs iespaidotu
kādas personas nozīmīgums. Kā
nenogurstoši atkārtotā svētais

Hosemarija: nav nevienas dvēseles, kas būtu izslēgta no mūsu tuvākmīlestības. Vēl vairāk: tiem, kas ir vairāk attālinājušies no Dieva, mums ir jāvelta jo īpaša sirsnība. „**Kristus ienaidnieki**”, kādā reizē sacīja mūsu Tēvs, „**pārmet Viņam, ka Viņš esot grēcinieku draugs. Protams! Un tu arī! Kā gan citādi mēs viņus atgriezīsim? Kā mēs viņus aizvedīsim pie dievišķā Ārsta? Dabiski, ka mēs esam grēcinieku draugi! Tu tāds vari būt, ciktāl draudzība ar šo cilvēku nerada apdraudējumu tavai iekšējai dzīvei, kamēr vien tava garīgā temperatūra ir pietiekoši augsta, lai dotu siltumu šiem cilvēkiem, nezaudējot pie tam savējo. Jā! Grēcinieku draugi, patiesi draugi: ar jūsu lūgšanām, ar jūsu laipno, sirsnīgo un cēlsirdīgo attieksmi, bet izvairoties, lai tas neklūtu par briesmām jūsu dvēselēm.**” [14]

Katram cilvēkam, ar ko mēs
tiekamies, lai kāds arī būtu iemesls,
jāizraisa mūsos patiesa apustuliska
kvēle, tieksme palīdzēt, lai viņš
vairāk tuvotos Jēzum. Mūsu
pienākums ir aizdegt visos Dieva
mīlestības liesmas, kas deg mūsu
pašu sirdīs. Tāpēc, kontaktējoties ar
kādu, mums tūlīt jāuzdod sev
jautājums: Kā es varu viņu iedrošināt
vairāk pietuvoties Dievam? Uz ko es
varu viņu pamudināt? Kādu sarunas
tēmu es varu atrast, kas palīdzētu
viņam labāk iepazīt Kristus mācību?

Tā izturēties ir loģiski. Pāvests
Benedikts XVI skaidro: „Tam, kurš
ir atklājis Kristu, arī citi jāved pie
Viņa. Lielu prieku nevar paturēt tikai
sev. Tas ir jānodod tālāk.” [15] Tā ir
izturējušies Kunga uzticīgie sekotāji
visos laikos. Svētais Gregors Lielais
sprediķoja: „Ja jūs atklājat, ka kaut
kas jums ir bijis noderīgs, cenšaties,
lai arī citi to iegūtu. Jums tā tad
jātiecas pēc tā, lai citi pavadītu jūs

Kunga ceļā. Ja jūs dodaties uz forumu vai uz pirti, un satiekat kādu, kas nav aizņemts, uzaiciniet viņu nākt līdzī. Pārvērtiet šo ikdienišķo nodarbi par garīgu, un, kad jūs ejiet pie Dieva, nedariet to vieni.” [16]

Es jums jau esmu stāstījis, kā es no jauna esmu izjutis tās dienas, ko mūsu Tēvs pavadīja Ekvadorā, kad viņš sevi izsmēla un dedzināja līdz izsīkumam, nežēlodamies par fizisko spēku trūkumu; kā Peru apmeklējuma laikā viņš sevišķi daudz laika pavadīja ar Jēzu Vissvētākajā Sakramentā un meklēja patvērumu pie Marijas un Jāzēpa; kā Brazīlijā viņš apbrīnoja raibo milzīgi lielo cilvēku daudzumu, kas tur dzīvo un kas ļauj cerēt uz labu ražu Dievam.

Pirms dažām dienām, atsaucoties uz Toruņas bīskapa ielūgumu, es biju Polijā; viena baznīca šajā vietā tika veltīta Sv.Hosemarijas godam un tajā

tika uzstādītas mūsu Tēva relikvijas.
Ir liels prieks redzēt, kā mūsu
Dibinātāja dievbijība izplatās pa
pasauli un neskaitāmās dvēselēs
modina vēlēšanos kļūt svētiem
ikdienišķajā dzīvē. Izsakiet pateicību
par to kopā ar mani.

Lūdzieties par jūsu brāļiem,
asociētiem, kurus es 5. septembrī
Torreciudad svētnīcā ordinēšu par
priesteriem. Turpiniet lūgties katru
dienu, būdami cieši vienoti ar
maniem nodomiem, par Pāvestu, par
Bīskapiem un par priesteriem visā
pasaulē.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Solingenā, 2010. gada 1.septembrī.

[1] Jņ 3, 16.

[2] Sal. Flp 2, 8.

[3] Benedikts XVI,
Homīlija 14.11.2008.

[4] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*,
Nr. 105.

[5] Sv. Andrejs no Krētas, *Homīlija 10,
sakarā ar Svētā Krusta pagodināšanu*
(PG 97, 1020).

[6] Sal. 1 Kor 1, 23.

[7] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*,
Nr. 168.

[8] Jņ 19, 26.

[9] Turpat, 27.

[10] Jānis Pāvils II, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 23.04.1997.

[11] Sv. Hosemarija, *Kristus iet
garām*, Nr. 121.

[12] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
30.08.2006.

[13] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 226.

[14] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 15.04.1954.

[15] Benedikts XVI,
Homīlija 21.08.2005.

[16] Sv. Gregors Lielais, *Sprediķi par Evaņģēlijiem* 6,6 (PL 76,1098).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
septembris-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-septembris-2010/) (22.02.2026)